

Denne fil er downloadet fra
Danmarks Tekniske Kulturarv
www.tekniskkulturarv.dk

Danmarks Tekniske Kulturarv drives af DTU Bibliotek og indeholder scannede bøger og fotografier fra bibliotekets historiske samling.

Rettigheder

Du kan læse mere om, hvordan du må bruge filen, på
www.tekniskkulturarv.dk/about

Er du i tvivl om brug af værker, bøger, fotografier og tekster fra siden, er du velkommen til at sende en mail til *tekniskkulturarv@dtu.dk*

Fra Arbejdsnedlæggelsen
imellem
Maskinarbejderne
1885.

INDUSTRI-
FORENINGEN.

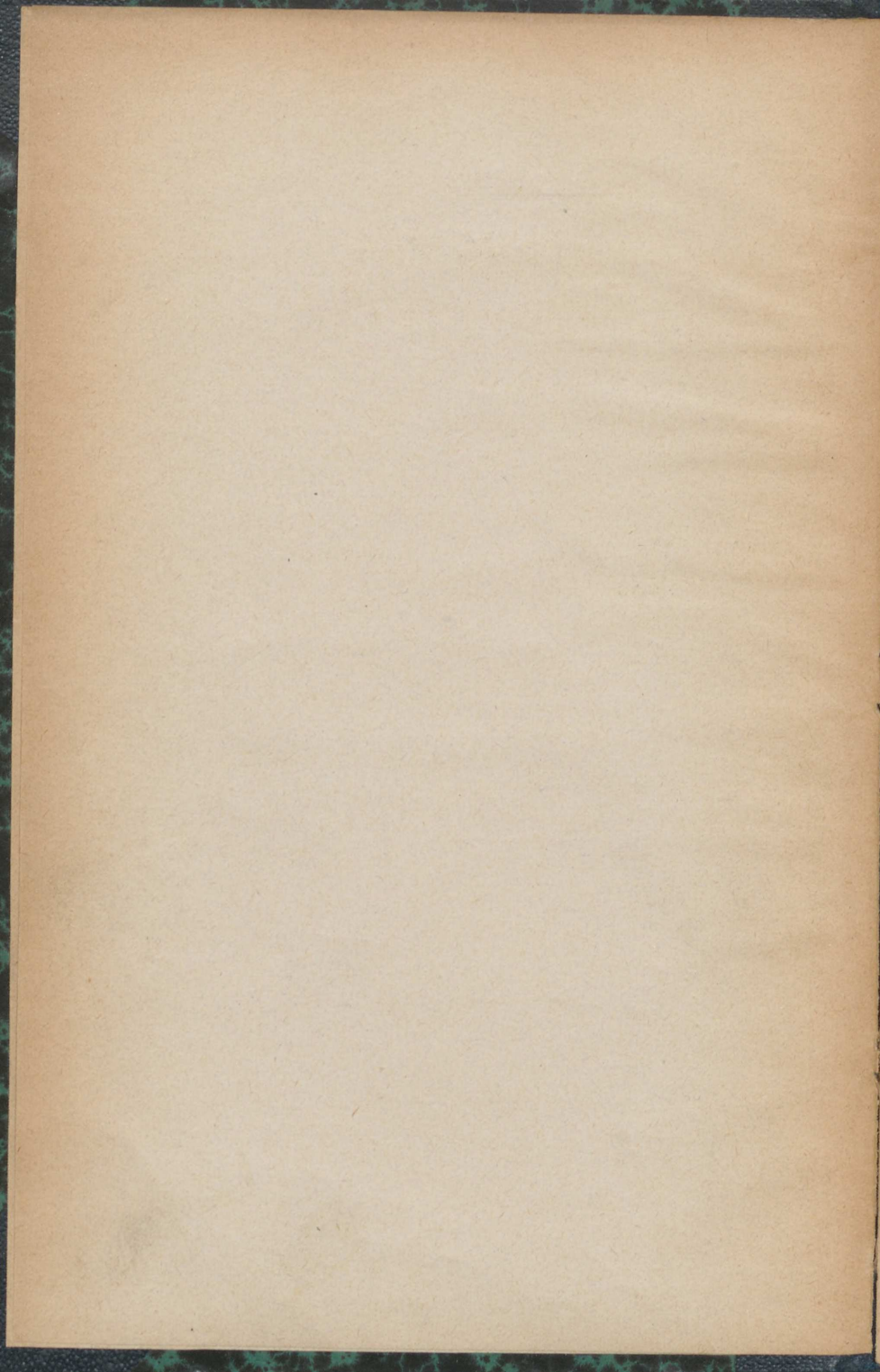
3 (100)

331 (100)

434 (100)

331.89 Fra gl

[1885]

INDUSTRI-
FORENINGEN.

I et Flyveskrift, som Smede og Maskinarbeidernes Forbund for kort Tid siden har udsendt under Titel af »Redegjørelse for den nuværende Strid«⁷ gjøres bl. a. den Betragtning gjældende, at den meget omtalte Fordring paa en garanteret Minimalløn af 27 Øre Timen eller rettere, som senere udtrykkelig vedgaaet, en *gjennemgaaende Lønningsforhøielse*, jo kun angik Firmaet Eickhoff — en Forretning, som, det være sagt i Forbigaaende, i c. 40 Aar har levet under rolige Arbeidsforhold og af hvis 56 Arbeidere kun 6, deriblandt 2 ganske unge Svende, havde en Løn, der var under de 27 Øre — hvorfor ogsaa Fabrikantforeningen ved at gjøre Eickhoffs Sag til en Fællessag *kun* kan have havt til Hensigt at splitte Arbeidernes Organisation. Vi oplyse i den Anledning, at Sagen ifølge sin Natur *var* en Fællessag, saa at vi med Optagelsen af den ikke have forbundet anden »Hensigt« end at handle saaledes som vi have gjort. At det ved Siden deraf skulde have været vor Hensigt at splitte Arbeidernes Organisation, er en Paastand, som fra vor Side er blevet modsagt saa ofte og saa stærkt, at vi ikke troede yderligere at behøve at imødegaa den, saa lidt som en anden, tidligere Paastand, at vor Optræden i det hele skulde have været paavirket af andet end rent faglige Hensyn, og saaledes ikke af sociale eller politiske Motiver af hvad Navn nævnes kan. Selvfølgelig kunne Arbeiderne frit og uhindret være Medlemmer af hvilken Forening, de selv ville; men naar deres Forening ved at dekretere Arbeidsnedlæggelser paa Omgang, Værksted efter Værksted, søger at tvinge Fordringer igjennem, som Arbeidsgiverne anse for uberettigede og derfor heller ikke frivilligt ville bøie sig for, saa maa de ligesaa selvfølgelig finde sig i, at disse besvare Fordringerne med

J. S. redfr.

at sige: Med denne Forenings Medlemmer ville vi ikke samarbeide, før de have opgivet Forsøget paa ved Hjælp af partielle Striker at trodse deres Villie igjennem.

Og at Fabrikantforeningen har handlet rigtigt i ikke at sidde som rolig Tilskuer ved hvad der foregik hos Eickhoff, derom kan man yderligere overbevise sig ved at læse Beretningen om, hvorledes det for lidt over et Aar siden gik til hos Maskinfabrikterne Borch & Henriksen, som først havde begyndt deres Virksomhed i Efteraaret 1882, og som man vel derfor har ment lettest at kunne faa Bugt med. Det er en Beretning, som navnlig turde være af Interesse for den Del af Offentligheden, der synes at opfatte Sagen saaledes, at allerede hver enkelt Fabrikant er stærk nok til at byde sine Arbeidere næsten hvad det skal være. Borch & Henriksen stod den Gang ene i Kampen mod Forbundet, idet Jernstøberierforeningen — Fabrikantforeningen er først dannet iaar — den Gang veg tilbage for at fremkalde en lignende Situation som den, der nu har varet i snart 3 Maaneder til Skade og Tab for begge Parter.

Vi gjengive Firmaets faktiske Fremstilling af Kampens Forløb, saaledes som skildret i Skrivelse af 24de Juli f. A. til den nævnte Forening.

»Da Smede og Maskinarbeidernes Fagforening erklærede Arbeidet for nedlagt den 28de Januar d. A., vare Forholdene paa Fabriken følgende: Den laveste Løn, der var givet nogen Smedesvend, var 23 Øre pr. Time (ikke 18 Øre, som Fagforeningen har paastaet), Gjennemsnitslønnen var 27 à 28 Øre, og da en Del Arbeidere havde 30 Øre pr. Time, vil det forstaas, at de, der have faaet Minimumslønnen, kun have været Hjælpere, paa hvem Betegnelsen »Svende« maaske ikke burde anvendes. Arbeiderne paa »Panoptikon«, over hvis Behandling der særlig klagedes, betaltes for fuld Dag (10½ Time), endskjøndt Arbeidsdagen paa Grund af Aarstiden kun var c. 7 Timer.

Akkordarbeide anvendtes endel og gav som Regel Overskud ud over Daglønnen, medens denne altid var Arbeiderne sikret. Henvendte nogen Arbeider sig til

os om Lønningsforhøielse, blev det altid undersøgt, om han kunde fortjene det Forlangte, som saa i bekræftende Fald blev ham tilstaaet.

Saaledes vare Forholdene, da Hr. Hurop, som var os fuldstændig ubekjendt, indfandt sig paa vort Kontor den 26de Januar d. A., fremstillede sig som Formand for Smede- og Maskinarbeidernes Forbund og erklærede, at Foreningen ikke længer kunde taale disse Tilstande, samt fremlagde følgende Forslag til en Kontrakt:

Imellem os undertegnede Fabrikanter *Borch & Henriksen* paa den ene Side og *F. Hurop* for Smede og Maskinarbeidernes Forbund paa den anden Side er Dags Dato indgaaet følgende Overenskomst.

I. Der fastsættes en Minimums-Timeløn af 27 Øre for de i Arbeide værende Smede og Maskinarbeidere.

II. Søndagsarbeide fra Kl. 6 Morgen til Kl. 4 Eftermiddag betales med $1\frac{1}{4}$ Times Løn for Timen. Overarbeide om Søndagen fra Kl. 4 Eftermiddag til Kl. 9 Aften og om Søgnedage fra Kl. 6 til Kl. 9 Aften betales med $1\frac{1}{2}$ Times Løn for Timen, Natarbeide fra Kl. 9 Aften til Kl. 6 Morgen betales med 2 Timers Løn for Timen.

III. Ved alle Akkorder skal Timelønnen garanteres udbetalt.

IV. Porten holdes aaben til Kl. 6^{10⁰⁰} Morgen og aabnes atter Kl. 7, Kl. 8 og fremdeles hver fulde Time for de Arbejdere, som muligt have forsinket sig, dog maa der ikke afdrages Arbeiderne noget i deres Løn for den Tid de arbeide.

V. Arbeide udenfor Fabrikens Omraade betales med 3 Øre mere pr. Time.

Denne Kontrakt skulde vi underskrive, da i modsat Fald Arbejdet vilde blive nedlagt, og tillige erklærede Hr. Hurop det for Fagforeningens Plan, **efterhaanden at tvinge alle Fabrikanterne én efter én til at indgaa paa lignende Kontrakter, alt under Trudsel med Arbeidsnedlæggelse. *)**

Da vi nægtede at underskrive Overenskomsten, er-

*) Alle Udhævelser ere foretagne af os.

klærede Fagforeningen Arbejdet for nedlagt fra d. 28. Januar om Middagen. Følgen heraf blev, at af de 33 Smede og Maskinarbejdere, som dengang arbejdede hos os, nedlagde 27 Mand Arbejdet, idet dog flere af dem erklærede, at det for deres Vedkommende kun skete af Frygt for voldeligt Overfald fra de Strikendes Side. Allerede den 5te Februar havde vi dog atter 22 Smede og Maskinarbejdere. Ved Politiets Hjælp søgtes disse sikrede mod Forulempelser paa Veien til og fra deres Arbejde, og enkelte af Urostifterne bleve anholdte. Fagforeningen søgte da at faa indsmuglet en af sine Folk som Arbejder paa Fabriken for at lære de nye Arbejdere at kjende og formaa dem til, ved Løfter og Trudslar, at forlade Arbejdet. Det lykkedes ogsaa for Fagforeningen, og Følgen blev, at 10 Mand nedlagde Arbejdet. Siden have vi været mere forsigtige, og da Efterspørgslen efter Arbejde har været stærk, har det heller ikke været vanskeligt at samle gode Kræfter igjen.

Det var imidlertid et meget naturligt Ønske fra vor Side, at faa Sagen endelig ordnet, og da nu Fordringen om en Minimumsløn af 27 Øre pr. Time syntes at være den vigtigste Post, og da tilmed kun et Mindretal af vore Arbejdere havde ringere Løn, søgte vi at faa en Overenskomst istand. Det viste sig dog at være umuligt, idet Fagforeningen nu gennem Hr. Hurop forlangte, at **alle af Faget, som havde arbejdet hos os under Striken, skulde afskediges**, hvilket vi bestemt afsløge. Hr. Hurop antydede da, at vi jo *altid siden kunde antage dem igjen*, men heller ikke dette mente vi at kunne gaa ind paa.

Imidlertid maa Arbejderne paa Fabriken have faaet at vide, hvorom det dreiede sig, thi d. 24. Marts om Middagen kom de alle og forlangte at forlade Arbejdet; men idet de gik, lode de nogle Ord falde om at komme og høre om Arbejde om nogle Dage.

Da nu saaledes Maskinværksted og Smedie stode tomme, gjenoptoges Underhandlingerne med Hr. Hurop, efterat denne med egne Øine havde overbevist sig om, at Arbejderne vare borte. Vi maa her udtrykkeligt bemærke, at det paa Forhaand blev sagt Hr. Hurop, at

det var Arbeiderne selv, som vare gaaede, vi havde ikke afskediget dem, og at hvis de kom igjen om nogle Dage, vilde vi antage dem paany fremfor saadanne, som vi ikke kjendte. Hertil svarede Hr. Hurop, at *naar først Striken var endt, kunde vi antage, hvem vi vilde*. Det var først efter nogen Betænkning, at han gav dette Svar, men han gjentog det paany, da vi yderligere pointerede, at det var rimeligt, at de vilde komme.

Vi overgave ham derefter en Afskrift af vort Værkstedtsreglement, saalydende:

»Regler for Svende i Smede- og Maskinfaget i Borch & Henriksens Maskinfabrik:

1. Minimumsløn er 27 Øre pr. Time.
2. Søndagsarbeide fra Kl. 6—4 betales med $1\frac{1}{4}$ Times Løn pr. Time. Natarbeide fra 10 Aften til 6 Morgen betales med 2 Timers Løn pr. Time.
3. Ved alle Akkorder garanteres Timelønnen.
4. Porten holdes aaben indtil Kl. 6 og 5 Minutter om Morgen. Endvidere

fra Kl. 7 til 7 og 5 Minutter,

— Kl. 8 » $8\frac{1}{2}$

— Kl. $12\frac{1}{2}$ « $1\frac{1}{2}$

Der afdrages ikke Arbeiderne noget i den Tid de arbeide.

5. Arbeide udenfor Fabrikens Omraade betales med 3 Øre mere pr. Time.

Vi gik endvidere ind paa at gjenoptage i vort Arbeide forskellige navngivne Svende af dem, der fra Begyndelsen deltog i Striken, og som endnu vare ledige.

Med disse Folk begyndtes Arbeidet den næste Dag, den 25de, og de paafølgende Dage antoges flere, hovedsagelig af dem, der havde arbeidet hos os under Striken, og som nu atter indfandt sig. Nogle Dage efter modtog vi et Brev fra Hr. Hurop, hvori han skrev, at *da mange af Fagforeningens Medlemmee gik ledige og havde søgt Arbeide hos os, men vare blevne afviste, medens vi havde antaget flere af dem, som havde været hos os under Striken*, saa maatte han forlange, at disse Folk **for bestandig afskedigedes**. Dette Brev sendte vi ham tilbage med Paaskrift: »Deres nye Betingelser an-

tages ikke, hvorefter Striken atter blev erklæret, Strikerne forlode Arbeidet, og Tilstanden blev som tidligere.

Der hengik nu en lang Tid, hvori vi intet hørte fra Fagforeningen og ingen væsentlige Ulemper havde af Striken; men i den senere Tid ere Angrebene paa vore Folk atter begyndte, og tillige have vi modtaget følgende Brev fra Hr. Hurop:

»Kjøbenhavn, d. 9. Juli 1884.

D'Hrr. Borch & Henriksen!

Da jeg antager, at d'Hrr. saavel som Forbundet ønske en endelig Ordning paa den hos Dem stedfindende Arbeidsnedlæggelse, tillader jeg mig herved at foreslaa d'Hrr. at fortsætte Forhandlingerne om Overenskomst.

Det er min Overbevisning, at d'Hrr. ved en Forstaaelse ville kunne faa langt bedre Kræfter at arbeide med end under de nuværende Forhold. Det kan jo ikke nægtes, at naar Fabriken har noget at bestille, ville d'Hrr. være nødte til at arbejde med de Folk, som tilbyde sig, og dog betale en god Løn, og faar da som oftest slet udført Arbeide, t. Ex. det i *Kjæden* og paa Amagertorv 25 udførte. Hvis d'Hrr. ønske en Overenskomst med Forbundet, tror jeg at kunne forsyne Dem med Svende, efterhaanden som De afskediger de Kræfter, som De arbeider med for Øieblikket.

Som første Betingelse maa jeg tillade mig at bemærke, at Krum først maa afskediges, fordi han er den egentlige Aarsag til Strikens Langvarighed. Det er en Selvfølge, at jeg skaffer Dem en duelig og paalidelig Kjædelsmed istedetfor.

Med Hensyn til de øvrige maa de ligeledes afskediges og erstattes af flinke, paalidelige Folk. Naar Ombytningen er sket, vil Striken selvfølgelig blive hævet.

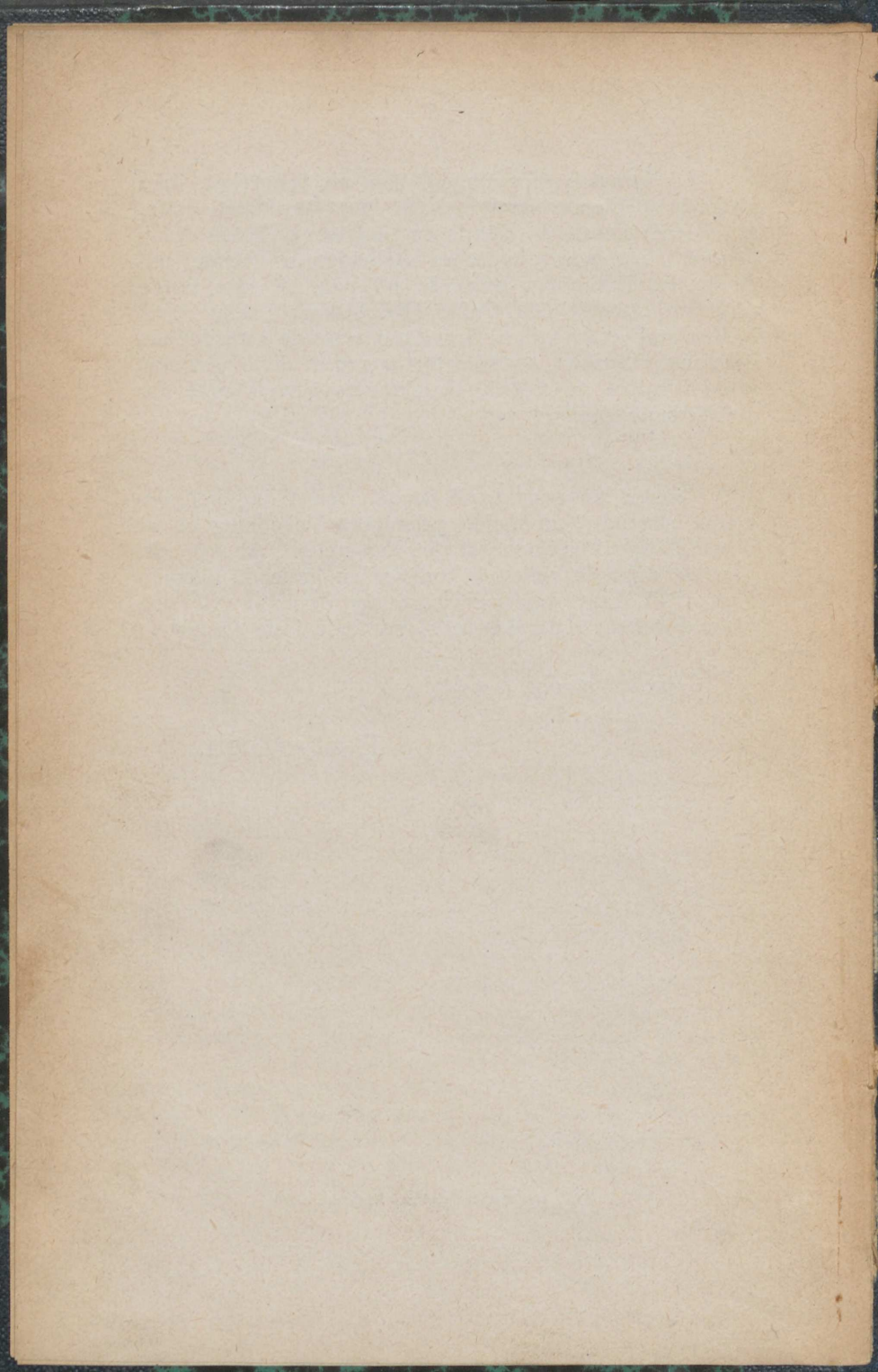
Disse Linier ere fremkomne ved eget Initiativ, og udbeder jeg mig Deres ærede Svar, hvilket jeg da vil forelægge Bestyrelsen, og et for alle Parter tilfredsstillende Resultat vil da forhaabentlig kunne naas.«

Da Jernstøberiforeningen, som alt bemærket, ikke ønskede at blande sig i Striden, blev Resultatet dette, at d'Hrr. Borch & Henriksen maatte *acceptere Forbundets Fordringer*, hvorefter Arbeidernes Udvalg udstedte en Erklæring, gaaende ud paa, at saa længe d'Hrr. opretholdt den trufne Overenskomst samt *strax afskedigede 5 nævngivne Svende*, der havde arbeidet hos dem under Striken, og ikke tog nogen af dem i Arbeide igjen i Løbet af 1 Aar, skulde de være fritagne for Arbeidsnedlæggelse!

Nogen Kommentar til denne Fremstilling behøves neppe, saa lidt som nogen yderligere Veiledning til at drage rigtige Slutninger af det Passerede. At Arbeidsgiverne, naar de enkeltvis trues af en lignende Behandling, af al Magt søge at værgе sig derimod, vil dog vistnok enhver rettænkende Mand finde i sin Orden.

Kjøbenhavn, den 1. Oktober 1885.

Bestyrelsen.

Redegørelse for den nuværende Strid.

Da der ofte i de Kredse, der staa udenfor den nuværende Strid mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne i Jernindustrien, er fremkommen Udtalelser om denne, der vidne om, at man har en fejlagtig Opfattelse af de Fordringer, der af undertegnede Forbund ere stillede saavel til Firmaet J. G. A. Eichhoff, som til Dhrr. Klejnsmedemestre, tillade vi os at fremsende følgende i sine Enkeltheder korrekte Fremstilling af Sagens Gang til velvillig Oversejelse af den ærede Læser.

Firmaet J. G. A. Eichhoffs Arbejdere blev forud for den beresteds stedfundne Arbejdsnedlæggelse antaget paa en Prøvetid af 2 Uger og i dette Tidsrum lønnet med en Dagløn af 2 Kr. pr. Dag, efter Prøvetiden blev Lønnen endelig fastsat og Differensen udbetalt ogsaa for Prøvetiden. Det ligger nær at antage, at de Arbejdere, der bleve til fortsat Arbejde udover Prøvetiden, ogsaa tilfredsstillede de Krav, som Firmaet stillede til en Arbejder. Der er derfor ingen Tvivl om, at de Fordringer, som **Fabrikens Arbejdere stillede til Firmaet, vare fuldstændig berettigede.** Oprindelig rettede Jerndrejerne en Henvendelse til Firmaet om at faa indført en Prisfortegnelse, hvorved de kunde kontrollere om de fik udbetalt efter de gældende Affordpriser, tillige med Fordringen om en Minimalløn af 27 Dre pr. Time. **Firmaet gik ind paa Minimallønnen,** men nægtede at gaa ind paa, at der i Arbejdernes Børge beroede et Eksempel af Prisfortegnelsen, hvorimod Firmaet henviste Arbejderne til at søge ønskede Oplysninger enten paa Kontoret eller hos Værkføreren. Sagen blev da forelagt paa et Møde for samtlige Smede og Maskinarbejdere paa Fabrikken. Disse godkendte Drejernes Fordringer; men ønskede, at Minimallønnen kom til at omfatte samtlige Smede og Maskinarbejdere paa Fabrikken. Hvilket ogsaa blev besluttet. Der nedfattes et Udvalg af Fabrikens egne Arbejdere til at forelægge Sagen for Firmaet og underhandle med dette. Underhandlingen førte dog ikke til noget Resultat, idet Firmaet i Stedet for at underhandle med sine Arbejdere henviste Spørgsmaalet til Afgørelse af „Foreningen for Fabrikanten i Jernindustrien“. Den tilkendegav da i sit Svar at den var villig til at godkende følgende 4 Punkter i Fordringerne,

Den normale Arbejdstid er fra Kl. 6 Morgen til Kl. 6 Aften med $\frac{1}{2}$ Time Frokost og 1 Time Middag.

Arbejde fra Kl. 6—10 Aften og Arbejde om Søndagen fra Kl. 6 Morgen til Kl. 4 Eftermiddag betales med $1\frac{1}{2}$ Times Løn for hver Times Arbejde. Arbejde fra Kl. 10 Aften til Kl. 6 Morgen og fra Søndag Eftermiddag Kl. 4 til Mandag Morgen Kl. 6 betales med 2 Timers Løn for hver Times Arbejde. Arbejde udenfor Fabrikens Omraade betales med 3 Dre mere pr. Time.

Bed Affordarbejde garanteres Timelønnen.

Hvis en Arbejder, der staar i en fælles Afford, forlader Fabrikken forinden Arbejdet er fuldført, udbetales hans Andel i det mulige Overskud til de øvrige i Afforden interesserede Arbejdere.

hvorimod Foreningen ansaa det for uheldigt at gaa ind paa en bestemt fastsat Minimalløn af Hensyn til udelige, unge og gamle Arbejdere. (For at udjevne dette Spørgsmaal har Forbundet senere under Underhandlingerne med de Delegerede af Fabrikantforeningen foreslaaet en Priskurant for de enkelte Fabrikers Vedkommende. For det Arbejde, der faldt ind under Priskuranten bortsaft Garantien af Minimalløn, hvorved man altsaa opnaaede, at ingen af Parterne blev forurettede ved Minimallønnens Indførelse.)

Efter at Eichhoff havde forelagt Arbejderne Resultatet af Henvendelsen til Fabrikantforeningen og erklæret ikke at kunne gaa ind paa andet end hvad denne havde vedtaget, blev Spørgsmaalet af Arbejderne ligeledes henvist til Afgørelse ved deres Forening (Smede og Maskinarbejdernes Forbund). Denne henvendte sig da til Firmaet og udtalte Ønsket om, at Sagen maatte blive forelagt til Afgørelse ved en **Voldgiftsret** bestaaende af tre Fabrikanter og tre Arbejdere. Da Eichhoff Intet havde at indvende mod, at man ad denne Vej søgte en Ordning af Forholdene, henvendte Formanden for Smede og Maskinarbejdernes Forbund F. Hurop sig til Fabrikantforeningens Formand Hr. Fabriksejer Th. Hüttemeyer med Begæring om, at Spørgsmaalet maatte blive underkastet en Voldgiftsretskendelse.

En Voldgiftsret blev da nedsat og traadte sammen Tirsdag den 8de Juli og bestod af Fabrikanterne Th. Hüttemeyer, P. Marstrand og Nielsen, Arbejderne F. Hurop, N. P. Nielsen og B. Olsen. Fabrikanternes Ordfører Hr. Hüttemeyer meddelte da straks: „At forsaavidt Arbejdet blev nedlagt paa Eichhoffs Fabrik, eller paa nogen anden af de Fabrikker, hvis Thændehave vare Medlemmer af Fabrikantforeningen, vilde dette medføre, at samtlige Fabrikker bleve lukkede. Til en nærmere indgaaende Drøftelse af Spørgsmaalet naaede man ikke.

Det kan forøvrigt ikke betegnes som Underhandling, hvor den ene Part hyder og fordrer af Modparten, at denne ubetinget skal adlyde; det er Magtsprog, og dette anvendte Fabrikanterne overfor Arbejderne ved denne Lejlighed.

Arbejdernes Delegerede forelagde Resultatet af Sammenkomsten, der egentlig kun bestod i ovennævnte Udtalelse af Hr. Hüttemeyer, paa en samme Aften afholdt Generalforsamling. Her besluttedes at overlade Eichhoffs Arbejdere Handlefrihed i Sagen, som den Gang kun omfattede denne ene Fabrikers Forhold.

Arbejderne besluttede at nedlægge Arbejdet, og en paa Fabrikken i Overværelse af Dhrr. Hüttemeyer og Eichhoff foretagen Afstemning gav det Resultat, at Arbejdsnedlæggelsen besluttedes med 34 St. mod 14.

Efter at Arbejdsnedlæggelsen havde fundet Sted blev følgende Erklæring tilsendt de forskellige Maskinfabrikker og meddelt Arbejderne:

„Foreningen af Fabrikanter i Jernindustrien“ har i Dag taget følgende Beslutning:

Saafermt ikke Arbejdet hos Firmaet J. G. A. Eichhoff genoptages paa de hidtidige Betingelser i Løbet af førstkommande Mandag den 13de ds., ville alle de hos os beskæftigede Smede og Maskinarbejdere, for saa vidt de er Medlemmer af „Smede- og Maskinarbejdernes Forbund“, altsaa ogsaa maa antages at fastholde de opstillede Fordringer, blive afstedigede senest Tirsdag Aften.

København, den 9de Juni 1885.

(Underkrifterne.)

Fabrikanterne stillede her Arbejderne Valget mellem at melde sig ud af Forbundet eller blive gjort brodløse. Den eneste Grund hertil er den, at Fabrikanterne vilde Foreningsretten tillivs, de vilde forsøge at rive et Led ud af Arbejderpartiet og derved umuliggøre Smede og Maskinarbejderne gennem deres Forening at sætte en Modvægt mod mulige Tryk fra Arbejdsgivernes Side. Det ligger nær at antage, at man i Forbundets Odelæggelse saa et Middel til at oparbejde den nydannede Forening Arbejdernes Bærn, hvilket fremgaar af, at man ogsaa udenfor de Fabrikker, der have foretaget Lock-out'en afstedigede Medlemmer af Smede og Maskinarbejdernes Forbund.

Det nytter ikke Dhrr. kæmper mod Arbejdernes Organisation, den kan ikke knuses. Arbejdernes Interesse kræve, at der for deres Arbejde betales en Løn, der ikke alene staar i Forhold til Arbejdet, men ogsaa til de Udgifter, som deres og Familiens Eksistens kræver. Dette vil altid staa som Arbejdernes Maal, og Interessen for dette vil stedsse vinde større og større Tilslutning blandt Arbejderne. Det økonomiske Tryk kan kue Arbejderne, men ikke knuse dem.

Og hvilken Begrundelse har Dhrr. Fabrikanter havt til at foretage Lock-out'en. Man søger forgæves efter faglige Grunde. Fabrikanterne paastaar, at Timelønnen er betydelig større end 27 Ore pr. Time og at det kun er rent undtagelsesvis, at denne Løn ikke betales, de have forsøgt ved Oplysninger hentet fra forskellige Fabrikker, at konstatere dette med Tal. Men hvorledes skal man da forstaa, at Dhrr. har lukket deres Fabrikker for Arbejderne. Der var ikke rettet nogen som helst Fordring til de øvrige Fabrikanter. Det var rent undtagelsesvis, at der ikke betaltes 27 Ore pr. Time, efter Dhrr.s Paaastand, men hvorfor gør saa Fabrikanterne Strejke, naar det ikke var for at splitte Organisationen.

De Fordringer, vi har stillet til Kleinmedemestrene, ere følgende:

- I. Lønnen er mindst tretti Ore pr. Time for de paa Værkstedet arbejdende Svende.
- II. For de Svende, der før denne Overenskomst blev indgaaet, havde tretti Ore og derefter pr. Time, forhøjes Lønnen med 5 Procent.
- III. Den normale Arbejdstid er 10 Timer daglig.
- IV. For Arbejde fra Kl. 6—10 Aften og Søndagsarbejde fra Kl. 6 Morgen til Kl. 4 Eftm. betales $1\frac{1}{2}$ Times Løn for hver Times Arbejde. For Arbejde fra Kl. 10 Aften fra Kl. 6 Morgen og fra Søndag Eftm. Kl. 4 til Mandag Morgen Kl. 6 betales 2 Timers Løn for hver Times Arbejde. Arbejde udenfor Værkstedets Omraade, der varer udover en Dag, betales med 3 Ore mere pr. Time.

- V. Ved Affordarbejde garanteres Timelønnen udbetalt.
 VI. Privat Aftale med en eller flere Svende om andre Betingelser end ovenfor nævnte betragtes som Kontraktbrud nanfjet om Svendene ere Medlemmer af Smede og Masfinarbejdernes Forbund eller ikke.

Vi skal gennemgaa disse Fordringer og særlig dvæle ved de Punkter, der have vakt Modstand fra Dhr. Kleinsmedemestres Side. Fordringen om 30 Ore pr. Time er begrundet i, at der gennemgaaende udfordres en større praktisk Dygtighed i Arbejdets Udførelse paa Kleinsmedeværkstederne end paa Fabriker, og det er anerkendt af Dhr. Mestre, at en Dagløn af 3 Kroner ikke er en uberettiget Fordring. At Lønnen ved Affordarbejde garanteres udbetalt, er en nødvendig Fordring, fordi man vel har havt en Timeløn, der har været saa høj, som den man fordrer; men Mesteren har da fordret Arbejderne til at udføre Arbejdet paa Afford til Priser, hvorved man ofte ikke har kunnet endog tilnærmelsesvis tjene Timelønnen. Vi fordre, at naar Arbejdsgiveren dikterer Affordpriserne, maa han ogsaa garantere for, at der kan fortjenes en passende Dagløn. Naar der arbejdes efter en mellem Arbejdsgivere og Arbejdere gensidig oprettet Priskurant bliver Forholdet selvfølgelig et andet. Det er ikke og har aldrig været vor Opgave at støtte de Arbejdere, der hverken vil eller kan bestille noget. Vi ønske kun en retfærdig Fordeling af Arbejdsudbyttet, det er det vi kæmpe for og det har skabt Sympathi for vor Sag hele Landet over. Punkt 6 har vore Modstandere forvansket paa en Maade, saa man maa tro, at Forbundets Hensigt var paa en uberettiget Maade at gribe ind i de indre Forhold paa Værkstederne. Vi beklage at Dhr. Kleinsmedestre hvem vi gentagne Gange forud for Arbejdsnedleggelsen indbød til Møder, ikke efterkom vor Opfordring. I en saa vigtig Sag gælder det om, at fuld Forstaaelse om de gensidige Nødtigheder er tilstede forinden man tager Standpunkt. Ved Møderne anmode de Arbejdernes Repræsentanter om, at en af deres Midte maatte have Afgang til Mestrenes Møde for at motivere Grundene til at Svendene havde stillet nævnte Fordringer. De fik imidlertid ikke Afgang til Mødet, og Fremmede, der ikke vilde eller kunde forstå, hvad Arbejderne vilde, fortolkede deres Fordringer paa en Maade, som Arbejderne aldrig havde tænkt sig. Muligvis er denne Fortolkning kun fremkommet fordi man vilde vanskeliggøre en Overenskomst. Vi anse det for en Selvfølge, at hver enkelt Arbejdsgiver og Arbejder afslutter Afford om Arbejdet, naar kun Arbejderen er sikret, at Fortjenesten ikke er mindre end den fastsatte Timeløn. At Arbejdsgiveren skulde henvende sig til Forbundet, hver Gang han skulde afordere med en af sine Svende, vil Enhver kunne indse er en Umulighed, dels fordi det vilde paaføre begge Parter et stort Tab af Tidspilbe og dels fordi det vilde blive en evig Kilbe til Stridigheder mellem Dhr. Arbejdsgivere og Forbundet, uden at gavne nogen af Parterne. Hvad det er vi vil forhindre er, at Arbejdsgiveren skal tvinge Arbejderen ud af sin Forening, for derefter at kunne byde ham mindre for Arbejdet og tvinge ham ind i højrepolitiske Foreninger.

Naar vi har opstillet Overenskomsten, som gældende for begge Parter med en Opsigelsesfrist af tre Maaneber, saa er det ikke, som vore Modstandere har villet paastaa, at en Mester skal beholde en Svend i tre Maaneber eller en Svend skal tvinges til at arbejde for en Mester i tre Maaneber. Vi forpligter os til at lade Mesteren vide tre Maaneber forud forinden vi ophæve den indgaaede Overenskomst og ønsker den samme Imødekommenhed fra Mesterens Side. Der betegnes udtrykkelig, at Overenskomsten er indgaaet mellem Mesteren og Forbundet og ikke mellem Mesteren og Svenden. For bedre at gøre dette forstaaeligt gengive vi her dens Ordlyd:

Mellem Undertegnede Klejnsmedemester N. N. paa den ene Side og Smede og Maskinarbejdernes Forbund paa den anden Side er Dags Dato indgaaet følgende Overenskomst, der er bindende for begge Parter indtil den med tre Maanebers Varjel opsiges fra en af Siderne.

Vi kan ikke indse, at der heri lægges et uberettiget Tryk paa Arbejdsgiveren. Vi sikrer kun Arbejderen og intet videre. Et Bevis for, at denne Anskuelse er uberettiget, turde være, at kun en eneste af de ca. 100 Arbejdsgivere, med hvem vi have indgaaet Overenskomst, har lukket sit Værksted for Arbejderne. Dette turde være et Bevis for, at al Beskyldning om Tyranni, udøvet af Forbundet, er grebet ud af Luften.

Vi betegner det som Tyranni, at Dhr. Fabrikanter søger at umuliggøre en Overenskomst. Straks udtalte de, at en Bristurant var et berettiget Onske. Da vi efterkom dette sagde de: Vi vil ikke underhandle med Fremmede, men med vore egne Folk. Da vi nedsatte Udvalg fra hver enkelt Fabrik, nægtede de Underhandling med disse. De fremkomme ikke med noget som helst Forslag, hvorpaa en Underhandling kan komme i Stand. Deres Bestræbelse gaar aabenbart ud paa at sprænge Organisationen. Intet Kompromis, ingen Overenskomst. Saalænge Dhr. Fabrikanter ikke vil en aaben og ærlig Underhandling med gensidig Hensyn til begge Parter's Retigheder, saalænge haabe vi Støtte hos enhver Arbejder og Arbejderven.

Smede- og Maskinarbejdernes Forbund.

